

Bram Van Camp – Componist PERS

Diapason, december 2013

CD-recensie 'De Feesten van Angst en Pijn', 'Music for 3 instruments' en 'Improvisations'
Door Liesbeth Devos, sopraan en Het Collectief o.l.v. Vykintas Baltakas

céder sans trop de dommages le pas à une vision plus élevée, sinon plus abstraite.

Patrick Szersnovicz

RÉFÉRENCES: Mravinski (DG), Karajan/Berlin (DG), Montoux/Londres (nos « Indispensables ») pour la 5e ;

Mark-Anthony Turnage

NÉ EN 1960

Ψ Ψ Ψ *Speranza. From the Wreckage.*

Hakan Hardenberger (trompette), London Symphony Orchestra, Daniel Harding.

LSO Live LSO0744. Ø 2013. TT: 55'.

Technique: 3/5

La musique de Mark-Anthony Turnage jouit outre-Manche d'une faveur inconcevable en France. In-

sensible, comme celle de Britten, au démon de la respectabilité, elle prend son bien où bon lui semble, notamment dans le jazz et le folklore, avec pour seul souci de faire voyager l'auditeur sans le perdre. La réussite de son dernier opéra *Anna Nicole* lui a donné raison.

Tonique et actif, *From the Wreckage* (Du naufrage, 2005) est un concerto pour trompette volubile où le soliste progresse quasi *improvisando*, d'abord sur le bugle au timbre sombre, puis sur l'instrument ordinaire pour finir sur la trompette piccolo tandis que la tension accumulée se résout.

Speranza (2012) est une symphonie dont les mouvements, au lieu d'allegro, moderato, scherzo et adagio, s'intitulent tous « espoir » : *Amal* en arabe, *Hoffen* en allemand, *Dochas* en gaélique et *Tikvah* en hébreu. Chacun est irrigué par le flux et le reflux d'un court motif mélodique caractéristique, palestinien ou israélien, traité avec un art consommé du contrepoint de lignes et de timbres. Dans *Hoffen*, la sonorité plaintive du duduk arménien opposée aux déflagrations de la grosse caisse est naturellement éloquente. La vigueur de *Dochas* n'a rien à envier aux danses de *West Side Story*. Mais c'est *Tikvah* avec ses glas, ses mélodies, son choral et son atmosphère d'adieux (*Abschied* du *Chant de la terre*) qui reste la page la plus mémorable. Il est la plus sûre raison de découvrir ce disque superbement servi par ses créateurs, Daniel Harding à la tête du London Symphony orchestra et le trompettiste suédois Hakan Hardenberger.

Gérard Condé

Bram Van Camp

NÉ EN 1980

Ψ Ψ Ψ Ψ *The Feasts of Fear and Agony. Music for 3 Instruments.*

Improvisations.

Liesbeth Devos (soprano), Het Collectief, Vykintas Baltakas.

Fuga Libera FUG715. Ø 2013. TT: 1h 03'.

Technique: 4,5/5

L'écoute d'*Improvisations* (2011) ne laisse aucun doute : c'est en fin praticien du violon que le jeune compositeur an-

versois Bram Van Camp écrit cette pièce, héritière des sonates et études de son compatriote Ysaÿe. De cette virtuosité idiomatique du violon romantique, à la palette discrètement élargie, Wibert Aerts se joue en restant pleinement disponible pour articuler avec limpidité les plans polyphoniques et rendre parfaitement crédible une spon-tanéité méticuleusement ouvragée.

Très bartokienne par le titre comme par l'effectif, *Music for 3 Instruments* (2010) ne l'est guère par la texture. La pièce repose essentiellement sur un passage de relais très adroitement noué entre les protagonistes : les sons multiphoniques très ténus de la clarinette dans lesquels s'immisce le violon, les émanations vaporeuses de ce dernier venant diffracter les résonances du piano, tout cela témoigne d'une grande maîtrise de l'écriture instrumentale. L'extrême cohésion chambriste de Het Collectief, un des atouts maîtres de la formation, fait des miracles dans cette musique fusionnelle, qui va toujours de l'avant.

Plat de résistance, *The Feasts of Fear and Agony* (2010-2012) doit peut-être son caractère plus incisif aux poèmes (1918-1921) de Paul Van Ostaïen, à leur graphie expérimentale et à leur rythme intrinsèque. Si devant cette expressivité exacerbée et ce recours au *Sprechgesang* on pense à un *Pierrot Lunaire* - dont le quintette avait d'ailleurs enregistré une fort belle version - dopé par l'électricité d'*Erwartung*, Van Camp a assurément trouvé une voie originale dans cette théâtralité non sémantique, habitée par Liesbeth Devos avec un aplomb indiscutable. Comme à l'accoutumée, Het Collectief nous livre un disque très abouti, que l'on prend plaisir à réécouter sous toutes ses coutures.

Pierre Rigaudière

Giuseppe Verdi

1813-1901

Ψ Ψ Ψ Ψ « Giuseppe Verdi Rarities ».

Pages symphoniques et airs de Simon

Boccanegra, Ernani, Attila, I due

Foscari, Les Vêpres siciliennes, Aida.

Luciano Pavarotti, Antonio Savastano

(ténors), Giuseppe Morresi (baryton),

Alfredo Giacomotti (basse).

Orchestre du Théâtre de La Scala,

Claudio Abbado.

Vertaling

Het beluisteren van Improvisaties (2011) laat niet de minste twijfel bestaan: het is door zijn ervaringen als praktiserend violist dat de jonge Antwerpse componist Bram Van Camp, schatplichtig aan de sonaten en de studies van zijn landgenoot Ysaye, zijn muziek op papier heeft gezet. De idiomatische virtuositeit van de romantische viool, waarvan het palet nog discreet werd uitgebreid, staat Wibert Aerts niet in de weg om de polyfone structuur helder te articuleren en tegelijk de zorgvuldig gesneden spontaniteit perfect geloofwaardig te houden. Ondanks een titel en een bezetting die sterk aan Bartok doen denken, heeft Music for 3 Instruments (2010) een totaal eigen opbouw. Het stuk gaat hoofdzakelijk over transformaties die door de muzikanten vakkundig worden uitgevoerd: de zeer ijle multiphonics van de klarinet waar de viool in binnendringt, die op haar beurt met wazige omspelingen de resonanties van de piano doorbreekt, dit alles getuigt van een grote beheersing van de instrumentale schrijftuur. De uiterste kamermuziek-cohesie van Het Collectief, die één van de belangrijkste troeven is van het ensemble, verwezenlijkt wonderen in deze steeds voortschrijdende fusionele muziek. De hoofdschotel, te weten The Feasts of Fear and Agony (2010-2012) heeft misschien zijn scherp karakter te danken aan de gedichten (1918-1921) van Paul Van Ostaijen, aan hun experimenteel schriftbeeld en aan hun intrinsiek ritme. Indien men voor deze verscherpte expressiviteit en het gebruik van het Sprechgezag aan een Pierrot Lunaire denkt – waar het kwintet trouwens een heel mooie versie van opgenomen had – gedoopt in de elektriciteit van Erwartung, dan heeft Van Camp beslist een originele weg gevonden in deze niet semantische theatraliteit, die met een onbetwistbare zelfzekerheid door Liesbeth Devos wordt belichaamd. Het Collectief brengt ons zoals altijd een zeer geslaagde CD, waarvan men alle facetten met veel plezier herbeluistert.

(Pierre Rigaudière, Diapason Januari 2014)

The Gramophone, maart 2014

CD-recensie 'De Feesten van Angst en Pijn', 'Music for 3 instruments' en 'Improvisations'
Door Liesbeth Devos, sopraan en Het Collectief o.l.v. Vykintas Baltakas

VOCAL REVIEWS

'Abschied', D475, which clocks in at 5'07", has been known to last two minutes longer in performances by Matthias Goerne. 'Meeres Stille', D216, a song about the calm sea, is sometimes a shade above audibility. One stretch of the CD has four such songs consecutively. So does *Winterreise*, you might argue, but in a cycle with a clear emotional and architectural trajectory.

Of course, there's plenty of artistry here. For all the conceptual orientation of the disc, Boesch isn't the sort of singer who tells you what to think or feel in this music. He lays it out with hugely attractive (and protracted) clarity and then lets you enter the music a fuller participant. And in many ways, the repertoire shows the roads that led to the well-known Schubert cycles. Maybe all of that means that this disc's main appeal is to the most serious students of Schubert. **David Patrick Stearns**

Van Camp

The Feasts of Fear and Agony. Music for Three Instruments. Improvisations
*Liesbeth Devos sop
Het Collectief / Vykintas Baltakas
Fuga Libera © FUG715 (64 • DDD)

Formerly a professional violinist, the Belgian composer Bram Van Camp

(b1980) has established himself as a composer of no mean distinctiveness, as this Fuga Libera disc of works drawn from the past three years confirms. Much the longest piece is *The Feasts of Fear and Agony*, a song-cycle in three parts to poems by Paul Van Ostaijen whose evocative and often fanciful imagery has been reduced to its semantic essence in music that reflects the emotional volatility of the resulting text via a succession of recitative and arioso passages, the soprano affording continuity across a fragmented and often disjunctive instrumental texture that only really coalesces by the latter stages of the second part. Liesbeth Devos succeeds admirably in this respect, while her feeling for vocal timbre teases out meaning even when the actual words are less than intelligible.

The members of Het Collectief are finely attuned to the demands of this music under the guidance of Vykintas Baltakas, which is no less true of the two instrumental works featured here. *Music for Three Instruments* brings together the Bartókian combination of clarinet, violin and piano, though its 'contrasts' in tempo are elided so as to achieve a seamless

continuity – abetted by writing that draws the trio into an indissoluble whole.

Improvisations is even more impressive, its outwardly free evolution given focus by a formal outline with more than a hint of the chaconne to its unfolding – as if Bach and Lachenmann had been brought into an unlikely yet productive accord.

Performances again do justice to these engrossing pieces, heard to advantage in sound whose clarity is not at the expense of overall perspective. The booklet has a laconic interview with Van Camp – whose music, on the basis of this release, is worth getting to know. **Richard Whitehouse**

Verdi

Messa da Requiem

Juliana DiGiacomo sop Michelle DeYoung mez
Vittorio Grigolo ten Ildebrando D'Arcangelo bass
Los Angeles Master Chorale; Los Angeles
Philharmonic Orchestra / Gustavo Dudamel

Video director Michael Beyer

C Major Entertainment © 2013 DVD 714708;

© 2013 714804 (98' + 18' • NTSC • 16:9 • 1080i •
DTS-HD MA5.1, DTS5.1 & PCM stereo • 0 • s)

Recorded live at the Hollywood Bowl, August 2013

Bonus: Interview and rehearsal with Dudamel

DVD recordings of Verdi's 'opera in ecclesiastical robes' have become more commonplace in recent

years, the catalogue now boasting (mostly) acclaimed accounts from Mehta (2005), Temirkanov (2011) and Barenboim (2013), as well as 'archive' offerings from Giulini (1964), Karajan (1967) and Abbado (1982).

The latest competitor to challenge these 'indoor' performances comes from the slightly incongruous setting of the Hollywood Bowl, where 11,000+ Californians listened to the heavily amplified Los Angeles forces during two evenings last August. They are certainly a quiet audience, despite the preponderance of wine glasses and other picnic paraphernalia. Judicious editing has also removed the disturbance from passing helicopters and police sirens.

Conducting from memory, Dudamel favours broad tempi, an approach reinforced by his baton-less direction, with much moulding of hand gestures, mouthing the chorus's words and flicking his curly mane to emphasise where the strong beats are (or should be) – since there are times when he seems to be following the orchestra's lead. Nonetheless, he draws beautifully nuanced playing from his highly responsive orchestra and offstage

trumpeters (who really do sound *lontano*, in the distance). The cellos float effortlessly through the opening phrases of the *Offertorio* and the woodwind's contribution is universally excellent. The visual impact of the bass drummer thwacking two drums simultaneously is matched by the sonic gain.

Although the Requiem is not a difficult piece in terms of chorus notes, it does require stamina and discipline. The diction of the well-drilled Los Angeles Master Chorale is exemplary, with crisp enunciation, perfect tuning and unanimity of attack. The solo quartet can make or break a performance, depending on whether they view it competitively or as an ensemble piece. The greatest pleasure comes from the soprano, Juliana DiGiacomo, whose ravishing tone is spread evenly across a true Verdian range, with a honeyed lower register and high notes which can sear the ear, though never screechingly so. The mezzo Michelle De Young is less impressive; her flailing vibrato can become tiresome, though when singing in octaves with the soprano, the tuning is perfectly matched. Vittorio Grigolo sings his tenor sections with impassioned fervour, although there are a couple of sloppy moments in the 'Ingemisco'. Verdi's passages for the bass are not as stretching as for the other soloists but Ildebrando D'Arcangelo despatches them with a firm tone and eloquent phrasing.

Visually, I wonder how often one would regularly re-view this performance. Some of the camera angles are awkward and the lighting makes everything look somewhat flat. The bonus chapter consists of rehearsal material and a lengthy (though not especially helpful) interview with Dudamel. He does not explain, for example, why he pulls the tempo about so much, for example in the final *Libera me*. His interpretation is sound, if a little stodgy. I feel that the Requiem requires a more turbulent approach than that presented here, despite the sonic splendours of the closely miked musicians.

Malcolm Riley

Erika Sunnegårdh

Beethoven *Fidelio* - Abscheulicher, wo eilst du hin
R. Strauss *Salome* - Ah, du wolltest mich nicht deinen Mund küssen lassen?
Vier letzte Lieder
Wagner *Der fliegende Holländer* - Wie aus der Ferne?
Tannhäuser - Dich, teure Halle; Allmäch't'ger Jungfrau

Erika Sunnegårdh sop *Eilika Ström Majling mez

*Thomas Sunnegårdh ten *Albert Dohmen bar

Malmö Symphony Orchestra / Will Humburg

Erika Sunnegårdh © 888174 304687

(67 • DDD • T/I)

Vertaling

De Belgische componist Bram Van Camp (geboren in 1980), vroeger een professionele violist, heeft naam gemaakt als een bijzonder goede componist wat bevestigd wordt op deze CD met werk van de voorbije drie jaren. Het langste werk is De Feesten van Angst en Pijn, een lied-cyclus in drie delen op gedichten van Paul Van Ostaijen, wiens suggestieve en vaak fantasievolle beeldspraak is teruggebracht tot haar semantische essentie in een muziek die de emotionele volatiliteit van de resulterende tekst weerspiegelt in een opeenvolging van recitatieve en arioso passages, terwijl de sopraan continuïteit biedt over een gefragmenteerde en vaak disjunctieve instrumentale textuur die pas echt samensmelt in de laatste stadia van het tweede deel. Liesbeth Devos slaagde wonderwel in dit opzicht, terwijl haar gevoel voor het vocale timbre betekenis haalt uit onverstaanbare woorden.

De leden van Het Collectief zijn fijn afgestemd op de eisen van deze muziek onder leiding van Vykintas Baltakas, wat ook het geval is voor de twee instrumentale werken. Music for Three Instruments brengt de Bartókiaanse combinatie samen van klarinet, viool en piano, hoewel de 'contrasten' in tempo worden weggelaten om zo een naadloze continuïteit te bereiken die het trio tot een onlosmakelijk geheel samenvoegt. Improvisations is nog indrukwekkender; een ogenschijnlijk vrije evolutie ontvouwt zich binnen een formeel concept met meer dan een hint naar de chaconne - alsof Bach en Lachenmann worden verenigd in een onwaarschijnlijk maar vruchtbaar akkoord. De uitvoeringen doen alweer eer aan deze meeslepende composities, die te beluisteren zijn in een klankkwaliteit waarvan de zuiverheid niet ten koste gaat van de algemene beleving. Het tekstboekje bevat een laconiek interview met Van Camp - wiens muziek, op basis van deze release, is de moeite waard om te leren kennen.

(Richard Whitehouse, The Gramophone, Maart 2014)

Staalkaart #25, juni 2014

CD-recensie 'De Feesten van Angst en Pijn', 'Music for 3 instruments' en 'Improvisations'
Door Liesbeth Devos, sopraan en Het Collectief o.l.v. Vykintas Baltakas

48

in het sappenmengsel en leed daardoor aan een zwaarmoedigheid die verlamdend was omdat ze tegelijk verlamde en inspireerde. Befaamde zwartzakken als Hamlet en Dowland koketterden graag met die ambiguïteit en haar roeswekkende consequenties, en Dowland serveerde zwaarmoedig materiaal gewoonlijk ook nooit onverduld. Behalve in de consortversie van de *Lachrimae*. Dowland maakt daar geen gebruik van de lichtere galliards die gewoonlijk tussen de pavanes gemonteerd worden, en verdiept stelselmatig de loden somberheid van de uitgangsmelodie in dissonanten en harmonische inventies die zowel gedurfd als hondsefficient zijn. Dowland is in verschillende opzichten een brugfiguur tussen (late) renaissancepolyfonie en vroege barokexpressie, maar uitvoerders van zijn consortmuziek mijden graag die ambiguïteit: wie de verhalen in de afzonderlijke stemmen in beeld brengt doet dat namelijk ten koste van het meeststemmige weefsel, wie teveel polyfonie wil loopt het risico expressie en emotie te doden. De Oostenrijkse gambiste Romina Lischka en haar Hathor Consort slagen erin het beste van beide werelden uit de muziek te extraheren, in een uitvoering die op geen enkel vlak toegevingen lijkt te moeten doen: holistisch melancholisch van op afstand, schrijnend somber van nabij. Met mate consumeren is dus de boodschap. Respect!

Stefan Grondelaers

Bram Van Camp: De Feesten van Angst en Pijn

Het Collectief, Liesbeth Devos, sopraan;
Vykintas Baltakas

Fuga Libera FUG 715

Paul Van Ostajen prikkelt de nieuwsgierigheid van musici en componisten. In de ritmiek van zijn poëzie zit onderhuids een partituur te broeien. Van de bundel *Feesten van Angst en Pijn* werd pas in 2006 een eerste papieren uitgave beschikbaar bij uitgeverij Vantilt, een getrouwe weergave van het ene zelfgeschreven exemplaar van de dichter. De ontreddering van de jonge Van Ostajen – naar Berlijn gevlucht om een gevangenisstraf in Antwerpen te ontlopen – is af te lezen aan de

bladschikking. Die onrustige manier om woorden op een blad te verspreiden heeft componist Bram Van Camp (*1980) getransponeerd naar het klankbeeld, met tegelijk respect en verbeeldingskracht. De cruciale timing en de spannende rustpauzes zijn naadloos op het ritme van Van Ostajen geënt. Er is de intensiteit van de dichter en de componist, maar zeker die van sopraan Liesbeth Devos, die letterlijk alle hoeken van haar stem laat horen. De teksten van de gedichten zijn niet in het inlegboekje opgenomen. De kraakheldere projectie van de zangeres met de scherpzinnige instrumentale interventies maken de gedichten verrassend duidelijk.

Twee instrumentale composities hebben niets meer met Van Ostajen van doen. Toch delen ze dezelfde rusteloosheid. Een trio voor klarinet, viool en piano, niet toevallig de instrumentatie van Bartók's *Contrasts* en *Improvisations* voor viool solo zijn telkens snedig gespeeld. Een sterk portret van een componist met een consequente eigen stem.

Véronique Rubens

Wolfgang Amadeus Mozart: Pianoconcerto nr.25 in C, K.503 & Pianoconcerto nr.20 in d, K.466

Martha Argerich, piano; Orchestra Mozart
o.l.v. Claudio Abbado.

DG 479 1033

De eerste opname die de Italiaanse dirigent Claudio Abbado in 1967 voor Deutsche Grammophon maakte was er een met Martha Argerich als soliste in het *Derde pianoconcerto* van Sergej Prokofjev en het *Pianoconcerto in G* van Maurice Ravel. Toen stond Abbado aan het roer van de Berliner Philharmoniker. Op de laatste cd van de in januari van dit jaar overleden dirigent horen we het Orchestra Mozart, dat Abbado zelf oprichtte in Bologna in 2004. Martha Argerich is opnieuw van de partij, deze keer in twee pianoconcerto's van Wolfgang Amadeus Mozart. De opname werd vorige zomer gemaakt tijdens het Festival van Luzern.

We vinden hier misschien niet de perfectie van een studio-opname terug – zeker bij het orkest –, maar laat ons in dit geval gelukkig prijzen dat de concerten werden gecaptieerd. Want de elegantie en souplesse waarmee Abbado zijn orkest leidt, en de gedrevenheid en verfijning van Martha Argerich zorgen voor enkele adembenemende momenten. Dit is kamermuziek van een verbluffende schoonheid. Een mooi voorbeeld daarvan horen we in het langzame middendeel van het *Pianoconcerto nr.25*, waar Argerich in volledige harmonie met de houtblazers musicert. Zelfs op plaatsen waar Argerich heel intuïtief – bijna improvisatorisch – begint te spelen, blijft Abbado de stabiele factor en leidt hij zijn orkest met rustige en zachte hand. Dezelfde elektriciteit en vinnigheid die hun eerste samenwerking kenmerkte, horen we ook hier in beide concerto's van Mozart. Geen stof te bekennen op de partituur. Daarentegen musiceren Abbado en Argerich met een ongeloflijke frisheid en kracht, alsof het de eerste keer is dat ze deze werken brengen. Deutsche Grammophon neemt met het uitbrengen van deze laatste opname op een mooie manier afscheid van een van de grootste dirigenten van zijn generatie.

Vincent Goris

Mauricio Kagel: pianotrio's

Trio Image

Avi 4260085532780

Mauricio Kagel behoort, al was het maar omwille van zijn geboortejahr, tot de generatie van grote modernisten waartoe ook Boulez, Nono of Berio behoren. En al staat hij voorgoed geboekstaafd als postmodernist – dat wil zeggen: als verheven grasjas en relatieverder van het hoogstestemde, bloedserieuze, avant-gardistische ideaal van zijn genoemde leeftijdsgenoten – toch is dat verband goed hoorbaar in zijn muziek. Postmodern is Kagel vooral in die zin, dat zijn muziek tegelijk commentaar op en fenomenologisch onderzoek van muziek is. Maar Kagel was een door en door ernstig kunstenaar en dat laat zich bijvoorbeeld aan zijn pianotrio's, verspreid gecomponeerd over de

Kwadratuur, 24 april 2014

CD-recensie 'De Feesten van Angst en Pijn', 'Music for 3 instruments' en 'Improvisations'
Door Liesbeth Devos, sopraan en Het Collectief o.l.v. Vykintas Baltakas

Vijf jaar na 'Close My Willing Eyes', waarop het werk van Bart Vanhecke speelt, is het Belgische kamermuziekensemble Het Collectief klaar met een tweede cd, integraal gewijd aan muziek van een jonge landgenoot. De gelukkige is dit keer de dertiger Bram Van Camp, van wie drie stukken te horen zijn. Het eerste, 'The Feasts of Fear and Agony' op gedichten van Paul Van Ostaijen, neemt ruim de helft van het album in beslag. Voor dit werk wordt de standaard kwintetbezetting van Het Collectief uitgebreid met drie instrumentalisten en de sopraan Liesbeth Devos.

Melodisch en harmonisch evident valt de muziek van Van Camp niet zomaar te noemen, maar leken die even de moeite nemen om zich voor de muziek te zetten, kunnen snel meegenomen worden in de wereld van Van Camp. Een belangrijk element daarbij is de bijzonder fraaie orkestratie, waarbij de kleuren van de verschillende instrumenten in elkaar overlopen en de muziek heel vlot wisselt van snelle, spichtige bewegingen naar bevroren stilstand vol hangende spanning. Zo wordt duidelijk hoe goed Van Camp de klank en het muzikale materiaal modelleert. Zonder te moeten grijpen naar meezingbare melodieën, slaagt de componist er toch in om de muziek tot een betekenisvol geheel te smeden. Zelfs in die mate dat het resultaat doet denken aan de plastische orkestratie en melodievoering van Schönbergs 'Erwartung', weliswaar zonder de verzengende climaxen, maar met het mysterieuze en soms onheilspellende.

Zo roept de muziek psychedelische visioenen op, iets waar de poëzie van Van Ostaijen alle aanleiding toe geeft. Die staan of vallen natuurlijk ook met de vertolking van Liesbeth Devos. Haar bijdrage hier is bij momenten ronduit verbluffend, waarbij niet alleen haar schitterende intonatie, maar ook een door alles heen snijdende dictie (zowel gesproken als gezongen) opvalt. Wie niet vertrouwd is met de moderne muziekpraktijk, zal eerst wel opkijken bij haar extreem duidelijke uitspraak, maar zoals het beeld bij Van Ostaijen van belang is in het gedicht, is de loutere uitspraak van de tekst een essentieel onderdeel van de muziek. Bovendien doet Van Camp de moeite om heel wat woorden uit de tekst muzikaal duidelijk te maken, waardoor een aandachtige luisteraar alleen maar gebaat is bij een duidelijke tekstzeggings.

Het tweede stuk, 'Music for 3 Instruments' heeft een veel abstractere titel, maar klinkt alles behalve gesloten. Opnieuw slaagt Van Camp er in om door een doordachte behandeling klarinet, viool en piano perfect in elkaars verlengde te plaatsen, waardoor het geluid van de verschillende instrumenten desoriënterend in elkaar overloopt. Dit effect wordt nog versterkt door de snelheid en soepelheid wanneer de muzikanten het basismateriaal (van geïsoleerde of snel herhaalde noten of tremolo's) aan elkaar doorgeven, om zo de luisteraar van het kastje naar de muur te tikken. Van Camp gaat echter verder en laat de melodische en ritmische elementen transformeren. Zo wordt het klankbeeld na het nerveuze eerste deel haast vloeibaar om vervolgens op te lossen in trillers. Die genereren een opmerkelijke spanning die pas oplost wanneer de drie muzikanten pointillistisch op elkaar gaan inhaken. Zo verschuift het stuk geregeld van sfeer tot het op het einde helemaal terugplooit op het materiaal van het begin, maar dan uitgesproken minimalistisch. De grens met stilte wordt flinterdun, waardoor de luisteraar geen andere optie krijgt dan tot op het einde te volgen.

In het laatste stuk 'Improvisations' draait Van Camp het idee om. In dit werk - geen improvisaties, maar een nauwkeurig uitgewerkte partituur - krijgt soloviolist Wibert Aerts alle middelen en ruimte om de muzikale schizofrenie van het werk te laten klinken. Gaat het bij 'Music for 3 Instruments' om het versmelten van drie instrumenten, 'Improvisations' lijkt er wel op gericht om met één viool verschillende karakters te laten horen. Virtuoze tremolo's, pizzicato's en arpeggio's lijken allemaal verschillende personages aan het woord te laten, waarbij het gevaar voor abstracte techniciteit natuurlijk wel op de loer ligt. Aerts neemt de luisteraar echter bij de hand en gidst hem door grote contrasten in de tessituur en meerstemmige passages (tot zelfs meerstemmige trillers toe) die hij bovendien met zo'n gemak speelt dat alle afstandelijkheid verdwijnt en de muziek echt gaat spreken. Althans voor wie wil luisteren...

(Koen Van Meel, Kwadratuur, april 2014)

http://www.kwadratuur.be/cdbesprekingen/detail/bram_van_camp_-_the_feasts_of_fear_and_agony_music_for_3_instruments_improv/#.WTQ9ZNAZZ9h

Pointculture, 13 december 2013

CD-recensie 'De Feesten van Angst en Pijn', 'Music for 3 instruments' en 'Improvisations'
Door Liesbeth Devos, sopraan en Het Collectief o.l.v. Vykintas Baltakas

FEASTS OF FEAR AND AGONY/ MUSIC FOR 3 INSTRUMENTS/ IMPROVISA

Bram VAN CAMP

Liesbeth DEVOS - Vykintas BALTAKAS...

🎧 interprete belge, compositeur belge

- > Ref. FV0811
- > FUGA LIBERA, 2013.

Né à Anvers en 1980, Bram Van Camp a étudié la composition avec Wim Henderickx au Conservatoire royal d'Anvers puis au Conservatoire d'Amsterdam dans les classes de Theo Loevendie et Wim Henderickx. Il a également suivi d'autres cours chez Daan Manneke, Klaas de Vries et Fabio Nieder et est aussi diplômé en violon et en musique de chambre. Son style laisse une grande part à l'intuition pour aboutir à un résultat naturel. Ainsi Improvisations pour violon solo possède une structure interne complexe dissimulée sous son aspect rhapsodique. Van Camp cherche à créer une musique organique sous-tendue pour une unité architecturale liée à l'harmonie et à la forme. Music for 3 instruments fait référence à Bartok qui, dans Contrastes utilise la même instrumentation. Les trois protagonistes ne font qu'un pour donner naissance à un son de trio. Le titre " Music " annonce bien le caractère abstrait du résultat. Seule oeuvre avec texte du disque, Feesten van angst en pijn met la poésie de Paul Van Ostaijen (1896-1928) en musique. Le texte possède déjà un rythme intrinsèque que la musique suit fidèlement. Liesbeth Devos semble être l'interprète rêvée pour ce cycle aux vocalités diversifiées qu'elle interprète de manière très expressive. AG

Interprètes

Liesbeth DEVOS : Soprano

Vykintas BALTAKAS : Direction

HET COLLECTIEF : Ensemble instrumental

Vertaling

Bram Van Camp (° Antwerpen, 1980) heeft bij Wim Henderickx muziek gestudeerd aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen en daarna aan het Conservatorium van Amsterdam in de klassen van Theo Loevendie en Wim Henderickx. Hij heeft eveneens andere lessen gevolgd bij Daan Manneke, Klaas de Vries en Fabio Nieder, en heeft ook een viool- en kamermuziekdiploma behaald. Zijn stijl laat veel ruimte open voor een intuïtie die op een natuurlijke stijl uitmondt. Achter het rapsodische aspect van de 'Improvisations' voor solo viool gaat alzo een complexe latente interne structuur schuil. Van Camp tracht een organische muziek te scheppen die een met de harmonie en de vorm gebonden architecturale eenheid mogelijk maakt. 'Music for 3 instrument's refereert naar Bartok, die in zijn 'Contrasten' dezelfde instrumentatie gebruikt: de drie instrumentalisten smelten ineen om een trio tot leven te roepen. De titel 'Music' kondigt goed het abstracte karakter van het resultaat aan. Met zijn op muziek gezette poëzie van Paul Van Ostaijen (1896-1928) is 'De Feesten van angst en pijn' het enige werk met tekst van de CD. De tekst heeft reeds een intrinsiek ritme die de muziek getrouw volgt. Liesbeth Devos lijkt de gedroomde vertolkster te zijn voor deze cyclus met gediversifieerde vocaliteiten, die zij op een heel expressieve manier vertolkt.

(AG)

<https://pointculture.be/album/FV0811/>